

การประชุมสัมมนาเครือข่ายการจัดการความรู้ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล “การบูรณาการการจัดการความรู้สู่ประชาคมอาเซียน”

ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนเป็นการรวมกลุ่มกันทางเศรษฐกิจโดยมีเป้าหมายเพื่อนำไปสู่การเป็นตลาดและฐานการผลิตเดียวกัน ทำให้มีการเคลื่อนย้ายสินค้า บริการ การลงทุน แรงงานฝีมืออย่างเสรี ภายใต้กรอบ เกณฑ์ กติกาที่ตกลงกันอาเซียนก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 2510 มีประเทศสมาชิกผู้ก่อตั้งจำนวน 5 ประเทศ และปัจจุบันมีประเทศสมาชิกทั้งสิ้น 10 ประเทศ ประกอบด้วย

1. อินโดนีเซีย (ปี 2510)
2. มาเลเซีย (ปี 2510)
3. ฟิลิปปินส์ (ปี 2510)
4. สิงคโปร์ (ปี 2510)
5. ไทย (ปี 2510)
6. บรูไนดารุสซาราม (ปี 2527)
7. เวียดนาม (ปี 2538)
8. ลาว (ปี 2540)
9. พม่า (ปี 2540)
10. กัมพูชา (ปี 2542)

อาเซียนให้ความสำคัญกับการจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนให้แล้วเสร็จในปี พ.ศ. 2558 โดยเร่งรัดการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจให้ที่การเคลื่อนย้ายสินค้า บริการ แรงงาน เงินทุน รวมทั้งการเชื่อมโยงระบบคมนาคมทั้งทางบก ทางน้ำและทางอากาศ ซึ่งจะช่วยให้ประชาคมอาเซียนกลายเป็นตลาดการค้าที่ใหญ่ มีประชากรกว่า 590 ล้านคน การค้าขายในกลุ่มประเทศอาเซียนจะทำได้โดยสะดวก สินค้ามีราคาถูกลง เนื่องจากการยกเว้นภาษี การลงทุนในต่างประเทศทำได้ง่ายขึ้น

ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนได้ทดลองเร่งรัดการรวมกลุ่มใน 12 สาขาที่สำคัญ ดังนี้

1. ผลิตภัณฑ์เกษตร
2. ผลิตภัณฑ์ประมง
3. ผลิตภัณฑ์ไม้
4. ผลิตภัณฑ์ยาง
5. สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม
6. สาขายานยนต์
7. อิเล็กทรอนิกส์
8. เทคโนโลยีสารสนเทศ
9. สาขาสุภาพ
10. การท่องเที่ยว
11. การบิน
12. โลจิสติกส์

โดยประชาคมอาเซียนได้กำหนดแผนการดำเนินงาน หลายด้าน ครอบคลุมการลดอุปสรรคทางการค้า และส่งเสริมความร่วมมือระหว่างกัน เช่น การเร่งรัดลดภาษีสินค้าสาขาดังกล่าว การยกเลิกมาตรการที่มีใช้ภาษี การให้เงินลงทุนอาเซียนถือครองหุ้นในกิจการด้านบริการต่างๆ ได้มากขึ้น นอกจากนี้ยังรวมถึงความร่วมมือรายสาขาต่างๆ ด้วย เช่น ด้านศุลกากร ด้านมาตรฐาน เป็นต้น

ยุทธศาสตร์การดำเนินงานไปสู่การเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

1. มีตลาดและฐานการผลิตร่วมกัน
2. มีความสามารถแข่งขันสูง
3. สร้างความเท่าเทียมในการพัฒนาเศรษฐกิจระหว่างสมาชิกอาเซียน
4. ส่งเสริมการรวมกลุ่มอาเซียนเข้ากับประชาคมโลก

โดยแต่ละองค์ประกอบจะมีแผนงานพร้อมกรอบระยะเวลาที่จะต้องดำเนินการระบุไว้อย่างชัดเจน ทั้งนี้อาเซียนยังได้จัดทำกฎบัตรอาเซียนเพื่อเป็นกรอบกฎหมายรองรับการดำเนินงานของอาเซียนออกเป็น 3 ด้านหลักคือ ประชาคมความมั่นคงอาเซียน ประชาคมสังคมและวัฒนธรรม และประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ประเทศไทยมีการเตรียมตัวเข้าสู่ประชาคมอาเซียนในหลายๆ ด้าน รวมทั้งการป้องกันการเสียเปรียบทางการค้า โดยการขอสงวนไว้ในบัญชีรายการอ่อนไหวและรายการยกเว้นชั่วคราว

- สาขาอ่อนไหว
 - การผลิตน้ำตาล
 - การผลิตเครื่องไม้แกะสลัก
 - การผลิตเส้นไหม
 - การทอผ้าไหม
 - การพิมพ์ลายผ้าไหม
 - การผลิตเครื่องดนตรี
 - เครื่องทอง
 - เครื่องเงิน
 - การสีข้าว
 - ฯลฯ
- สาขา ยกเว้นชั่วคราว
 - การเพาะขยายและปรับปรุงพันธุ์พืช
 - การเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ
 - การทำไม้จากป่าปลูก
 - ฯลฯ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ประเทศไทยจะได้ประโยชน์จากการรวมกลุ่มประชาคมอาเซียนในหลายๆ ด้าน เช่น

1. ขยายตลาดการค้าและการลงทุน ลดอุปสรรคการค้าระหว่างกัน ทำมห้สินค้าและบริการต่างๆ เคลื่อนย้ายได้อย่างเสรี
2. การเคลื่อนย้ายเงินลงทุนและเงินทุนเสรีมากขึ้น

3. สินค้าและบริการมีหลากหลายและมีราคาถูกลง ผู้บริโภคได้ประโยชน์จากการเลือกสรรสินค้าและบริการต่างๆ มากขึ้น
4. มีโครงข่ายการเชื่อมโยงในด้านโครงสร้างพื้นฐานทั่วถึงทั้งภูมิภาคทั้งในด้านคมนาคมขนส่ง การสื่อสาร และพลังงาน
5. แรงงานมีฝีมือเคลื่อนย้ายหางานได้เสรีมากขึ้น
6. สร้างภาพลักษณ์ของไทยในเวทีโลกจากการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจที่เข้มแข็ง และมีอำนาจต่อรองกับประชาคมโลกมากขึ้น

จากการสำรวจพบว่า ประเทศที่ให้ความสำคัญกับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนมากที่สุดคือประเทศลาว ในขณะที่สิงคโปร์เป็นประเทศที่ให้ความสนใจน้อยที่สุด สำหรับประเทศไทยนั้น ผลสำรวจระบุว่า ประเทศไทยอยู่ลำดับที่ 9 จากประเทศสมาชิกทั้งสิ้น 10 ประเทศ แสดงให้เห็นถึงความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนของไทยยังไม่เพียงพอ ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อไทยไม่สามารถต่อสู้ทางการค้า เกิดการเสียเปรียบมากกว่าที่จะได้ประโยชน์จากการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนอย่างที่คาดหวังไว้

นักวิชาการในหลายๆภาคส่วนให้ความเห็นว่า ประเทศไทยควรให้ความสำคัญกับการพัฒนาตนเองเพื่อเข้าสู่ประชาคมอาเซียนใน 2 ด้านหลักๆ คือ

1. การศึกษา เนื่องจากการที่ประเทศจะพัฒนาได้นั้นย่อมมาจากการที่มีบุคลากรที่มีประสิทธิภาพ มีความสามารถในการนำพาประเทศไปสู่ความเจริญก้าวหน้าได้อย่างมั่นคง
2. เศรษฐกิจ เมื่อประเทศมีบุคลากรที่มีประสิทธิภาพ ย่อมง่ายต่อการพัฒนาทางเศรษฐกิจต่อไป การพัฒนาทางเศรษฐกิจนั้น จะส่งผลให้ประชากรในประเทศมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

กิจกรรมชุมชนนักปฏิบัติ

- การบริหารจัดการ IT (สายสนับสนุนวิชาการ)

เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมชุมชนนักปฏิบัตินำเสนอและแลกเปลี่ยนแนวทาง ขั้นตอนวิธีการดำเนินงานในด้านการจัดการ IT ของแต่ละมทร. ดังนี้

- มทร.ตะวันออก

ด้วย มทร.ตะวันออกแบกออกเป็น 4 วิทยาเขต โดยสำนักวิทยบริการฯ ของแต่ละวิทยาเขตจะบริหารงานกันเองโดยมีแนวทางบริหารงานที่เป็นไปในทางเดียวกัน ทุกวิทยาเขตจะประชุมร่วมกันผ่าน Video Conference โดยส่วนกลางของสำนักวิทยบริการฯ ตั้งอยู่ที่วิทยาเขตบางพระ ที่ส่วนกลางบุคลากรจะประชุมกันทุกสัปดาห์เพื่อวางแผนการดำเนินงาน และให้ความช่วยเหลือกับวิทยาเขตอื่นๆ ด้วย

สำนักวิทยบริการฯ ได้ดำเนินการจัดทำระบบจัดเก็บเอกสารเพื่อให้บุคลากรทุกระดับสามารถเข้าถึงข้อมูลได้อย่างสะดวก โดยระบบจัดเก็บเอกสารดังกล่าวมีความแตกต่างจากระบบสารบรรณอิเล็กทรอนิกส์ตรงที่ผู้ใช้สามารถเข้าไปค้นหาข้อมูลได้เอง ไม่ต้องรอให้ต้นทางส่งมาให้จึงจะดูข้อมูลได้เหมือนสารบรรณอิเล็กทรอนิกส์

มทร.ตะวันออก สนับสนุนให้บุคลากรใช้ระบบ โซเชียลเน็ตเวิร์คในการติดต่อสื่อสาร โดยบุคลากรจะมี Account ในการเข้าใช้งานอินเทอร์เน็ต รวมถึง wifi account เพื่อใช้งานตามจุด wifi hotspot ของ TOT และ SMS ฟรีใน แต่ละเดือนด้วย

เนื่องจากมทร.ตะวันออกแบ่งเป็น 4 วิทยาเขตและแต่ละวิทยาเขตอยู่ห่างกัน อีกทั้งสำนักวิทยบริการฯ ของแต่ละวิทยาเขตยังบริหารงานกันเอง ทำให้การทำงานร่วมยังไม่คล่องตัวมากนัก

- มทร.ธัญบุรี

การให้บริการด้าน IT นั้น มทร.ธัญบุรีมีผู้ดูแลอยู่ 2 ส่วน คือ สำนักวิทยบริการฯ และสำนัก IT ปัจจุบัน มทร.ธัญบุรี กำลังพัฒนาระบบ Admin Service Center ในการให้บริการบุคลากรซึ่งมีการทำงานคล้ายกับ One Stop Service ของนักศึกษา โดยจะนำการให้บริการของกองคลัง กองบริหารงานบุคคล และ IT เข้าไว้ด้วยกัน เพื่อให้เกิดความสะดวกแก่ผู้ใช้ เช่น การเบิกค่ารักษาพยาบาลสามารถทำได้โดยการติดต่อที่ Admin Service Center เพียงจุดเดียว

การเปิดห้องสมุด 24 ชั่วโมง เนื่องจากนักศึกษามีความต้องการให้มหาวิทยาลัยให้บริการห้องสมุดตลอดเวลา ซึ่งปกตินั้น ห้องสมุดของมหาวิทยาลัยจะเปิดให้บริการในเวลาราชการรวมไปถึงเวลาที่มีบุคลากรทำโอที ซึ่งไม่เพียงพอต่อความต้องการของนักศึกษา สำนักวิทยบริการฯ มทร.ธัญบุรีพยายามหาทางแก้ปัญหาโดยการลดการใช้ทรัพยากรไฟฟ้า กำหนดเวลาการเปิด-ปิดเครื่องปรับอากาศ การแบ่งกะการทำโอทีของบุคลากรเพื่อให้มีเจ้าหน้าที่ประจำห้องสมุดตลอดเวลา โดยที่ค่าใช้จ่ายในส่วน of ค่าโอทีเท่าเดิมหรือเพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อย